

בונבויירה ליו 36 חללים

עת שביקרת בארץ-הנצחה של מ.ל.מ. היו חוקים בלוחות המבוק" 361 שמות חללים, כדי להדוף לחצים צפויים, קבעו המארגנים קריטריונים ונוה" לים מי זכאי להנצחה על קירות האבן-שיש הבהירים והדהויים, ומי אינו זכאי לאותו

אישי-מודיעין הראל יש סנטימנטים

תיאטרון הפתוח כדי לשיר שירי-מולדת מכובדים, לא שירי רוק, תוך מבט אל שמות המונצחים.

בשל מחסור במשאבים, וכנראה גם בתורמים, הורה המנכ"ל דליות להפסיק את המשך הבניה, כאשר נותרו להשלמה הסיפ" ריה ומיקדש" הנופלים. אנו מקימים בונבויירה, אחת לא הייתי מה" מצטדק בלשון אפולוגטית שייקה דליות, תוך הכח" שה כאילו המוסד והשב"כ אינם משתפים פעולה עם המרכז. כולם משתפים פעולה; אחד יותר, אחד פחות. בכל ועדה משתת" פים נציגים משלוש זרועות-הביון".

כך או אחרת, עובדה לא נעימה ליוזמים: איסר הראל, הכוהן הגדול של הביון הישראלי, שהיה ראש הש"ב והמוסד, השיב כך על שאלותיי: "איני קשור לזה. לא נועצו בי

מונצחת הדם קרמי יש טרגדיות

כאשר החליטו על הקמת המרכז, יש לי דעות אחרות בקשר להנצחת שמות החל" לים. בעיקר בשל קשיי-אחזקה, לא ביקרתי שם ואיני יודע את מי מנצחים. בסופו של דבר, מקורות התרומות בעולם אינם בלתי נידלים. זה נכון לגבי מוסיאונים ומוסדות" תרבות".

תשובותיו של איסר הראל היו גלויות ומפתיעות, העידו על שינאה תהומית הקיימת, כנראה, בין הי"ר מאיר עמית לבין איסר הראל, או להיפך.

כך רשמתי מפיו של הממונה לשעבר על שרותי הביון והמוסד: "לא הייתי בסוד הרעיון, האנשים האלה, שטיפלו ויזמו, חושבים שהיוזמה שלהם היתה ברובה, הרעיון נולד אצלם לפני שחשבו שיש צורך לקיים התייעצות גם עם אחרים ולהזמין אותם להתייעצות לפני מעשה. אילו שאלו

אותי אם יש צורך במיפעל כזה, הייתי משיב כי הוא אינו לטעמי, הייתי אומר לא. זה לא עניין של מחלוקת ביני לבינם.

תחושתי: ברגע שנודע לי שהולכים על כך, הייתי בחוץ. יש גופים ואנשים שהמיפעל הזה יקר לליבם, כמו מישפחות עולי-הגדרים במצריים. השאלה היא אם מיפעל כזה אינו נמהל יותר מדי במים, אין לפגוע בריגשותיהם של אותם אנשים שהדבר יקר להם. זה ברור, אך דבר אחד הוא איך עושים מיפעל-הנצחה כזה ואיך גם מרחיבים אותו. יש לחצים ואין מנוס מהם.

הבאת לפני את הדוגמה, שלא ידעתי, על הנצחת הדם קרמי, אירית פורטוגזי ואלי כהן. ברור לי עכשיו מה יהיה, בסופו של דבר, אופיו של מיפעל הנצחה הזה. יש לחצים מקרובים הקשורים בטרגדיות, יש סנטימנטים, מישחו רצה לחפש אחיה. זה ברור לי, בעיקר הסנטימנט.

"מאיר עמית לא פנה אליי אישית, אך אחרים פנו אחרי שנולדה היוזמה העק" רונית, כאשר היתה תוכנית, מינו אחרים ואני הייתי בחוץ. שאל אותם למה החליטו על זה בלעדי, היו לי הסתייגויות מעצם העניין, איסוף כספים מתלווה בגועל-נפש, בלחצים, כשצרכים כספים, פונים לצד האנוכי של האדם.

אני קצת במצוקה. איני אוהב למתוח ביקורת, לולא פנית אליי בשאלות, לא הייתי משמיע דברים אלה, אתה, כעיתונאי, תפקידך לכתוב על כך."

"מכנה משותף די גדול!"

הרון יריב, שהיה ראש אמ"ן והעומד היום בראש המרכז למחקרים אס"ר ראטניים באוניברסיטת תל-אביב, שהוחלף לאחרונה לבקשתו מתפקידו כיו"ר ועדת התוכן של מ.ל.מ. הגיב כי מישפחות שכולות "לחצו" על הקמת המיפעל. לכולם יש הנצ" חה וכמעט לכל עוצבה יש אנדרטה. הוא גילה כי מישרד-הביון הוא שהיקצה את הקרקע חינם, והיוזמים גייסו עד כה 700 עד 800 אלף דולר. גם מישרד-הביון - בניגוד למה שאמר לי המנכ"ל דליות - הקציב למיפעל סכום קטן להנצחה.

"אומנם יש בניה" הודה יריב, בשאלת הנצחת השמות, כמו אלי כהן לצד הדם קרמי או אירית פורטוגזי. צריך מנחה משר" תף די גדול - גם אלי כהן גם הדם קרמי. אבל איסר הראל מתנגד, מדגיש כי מיפעל הנצחה כזה אינו לטעמו, והוא אינו היחיד בהתנגדותו למיפעל: יריב: "מספיק שיהיה כתוב כי מאיר עמית הוא הי"ר..."

עלה-תאנה למיפעל-הראווה

יקשתי לקיים שיחה שניה עם המנכ"ל דליות, שהבטיח להשיב לי בה על

אישי-מודיעין יריב יש בעיות

קשיות שלא ידע לענות עליהן בשיחתנו הראשונה. בינתיים, בין השיחה הראשונה למועד קיומה של השיחה השניה, שוחחתי עם בכירים בשלוש הזרועות, שבוודאי מיהרו לדווח עליהן לאחראים. התוצאה לא איחרה לבוא - ערב פגישתי השניה עם דליות התקשר אליי המנכ"ל ואמר: "הוועדה הציבורית, שבראשה עמית, קבעה שעד אשר לא יקבעו את מדיניות הפירסום של המרכז, אמנע מלשוחח עם עיתונאים."

אבל אתמול קבענו את הפגישה השניה, ואז לא העלית כלל הסתייגות כזאת:

דליות: "שאלותיך הן מהסוג של תחקיר יותר מאשר מהות."

חקירה עיתונאית היא בעיני ראשי מ.ל.מ. חטא שיש להיזהר ממנו.

דליות ביקש שאמתין עד בערך מחצית מארס. אולי במועד זה, נערוך מסיבת עיתונאים."

מסיבת-עיתונאים מטעם.

הפגישה עם המנכ"ל דליות בוטלה.

גם עם הי"ר מאיר עמית לא יכולתי לשוחח. הוא שוהה בחו"ל (שווייץ) כבר כמה שבועות, ויחלמו עוד כמה שבועות עד שישבו לישראל.

אולי יביא הי"ר בציקלונו ממון חדש להשלמת המרכז ללימודים מיוחדים להנצ"חת חללי קהילת המודיעין - שם מנופת, חסר-כיסוי, עלה-תאנה למיפעל-הראווה ש"ל-כולו מאיר עמית, גנרל בדימוס רודף שררה וכבוד.

רועות. אין כל התייחסות לסוג השרות או המוות להצדקת הנצחת שם החלל, אך רובם ככולם אינם אלמונים כלל ועיקר, ורובם שירתו בחילי-המודיעין הצבאי.

מי זכאי להיות מונצח ב"המבוק"?

נקבע: כל מי שמת בעת שרותו בחילי-המודיעין, המוסד, השב"כ, אנשי-מילואים מאותן זרועות, או פנסיונרים, אינם מונצחים. גם שמות תורמים, או מישפחות החללים, לא היו חקוקים על לוחות ה"מבוק". כל זרוע מספקת את שמות חלליה לצורכי הנצחה, מלבד אותם בודדים, שמחליטים כי אין לחושפם גם אחרי מותם.

כך, בשל הרחבה נדיבה של בללי ההנצחה, חקוקים זה לצד זה בלוחות-קיר נפרדים חללים כמו אלי כהן, המרגל הנודע שנפל בשליחות המוסד בסוריה, הדם קרמי, החיילת שנחטפה ונרצחה בידי אלמונים שטרם נלכדה, או אירית פורטוגזי שנהרגה מבדורי חיילי צה"ל, שהשתלטו על אוטובוס "אגד" בדרך ל"אשקלון, שנחטף בידי כמה נערים מע"ז. הדם קרמי ואירית פורטוגזי זכאיות (המשך בעמוד 20)

המודיעין מתו בפעולה ממשית ביישר-אל או בניכר, מאז קמה ישראל, בשלי-חות מודיעין זו או אחרת, כדי להצדיק את הקמת המרכז המנופם והנמליץ - גם היקר - לא היה מנוס מאשר קבלת החלטתה על הנצחת שמותיהם של מאות חללים באותו לבירנית - "מבוק" - שמותו בכל דרך שהיא טיבעית או אחי, בעת שרות באחת משלוש הזי

ממשלות ארצות-הברית ובריטניה. בארצות אחרות הומצאו כתובות שונות כרוח דומה.

באחת מאגרותיו הנרגשות כתב מאיר עמית: "קהילת המודיעין הישראלית, כלומר המודיעין הצבאי, המוסד, הש"ב, החליטה להקים מיפעל הנצחה למאות החיילים האלמונים שמתו בפעולה ב"כ 37 השנים האחרונות."

יש באן הונאה מכוערת.

מעט מאוד חיילים אלמונים מקהילת

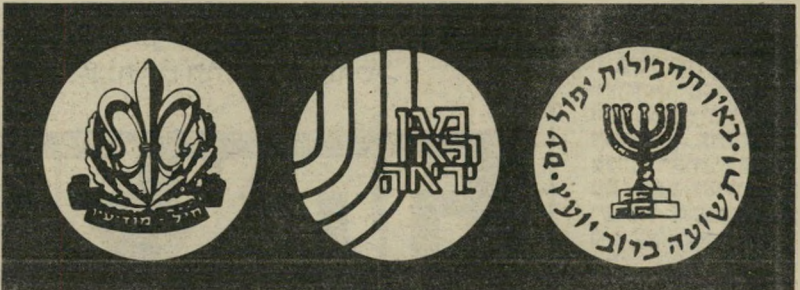
הנערכים לטירוני השריון לרגלי מצדה, או לצנחנים ליד הכותל המערבי.

בשנה האחרונה, מאז הופעל האתר ביולי 1985, נערכו כ-120 אירועים הקשורים בקהילת המודיעין. במיסגרת "הרצה" של מ.ל.מ. מבקשים להחזיק "חי" מיפעל דומם על-ידי פעילויות שוטפות. במהירות מפתיעה היה מ.ל.מ. לעוד מיתקן צה"לי לכל דבר, מה גם שהוא נמצא בשכונת מצדה לבסטים אחיה של צה"ל, כמו פר"ם, המיכללה ומסדרת לימוד אחרים. בתום שנה לפעילות המרכז ייקבע מי רשאי לבוא כשעריו למיפגשים, הכירת אולמות, ביקור בספרייה וכיוצא באלה.

הונאה מכוערת

הי"ר, מאיר עמית, שמצא עוד כיסא להתגרר בו, הריץ מיכתבים לתורמים בכוח בארצות-הברית ובבריטניה, כקנדה, צרפת וגר"מניה. הוא מרגיש בפנייתו כי את התרומות אפשר לנכות ממס. התורמים בכוח מתבקשים לצורך הקלה זאת להעביר את כספם למוסד בשם הקרן לחינוך גבוה, המוכרת לצורכי הניכויים על-ידי

סמלי המוסד, השב"כ ואמ"ן (בפירסום המרכז) מוגים. מנופת ומיוותר